

Еди Маринов
За щастието

1. Какво е щастие?

Това е един от въпросите, които хората са си задавали, още преди да станат изцяло разумни. Това е един от въпросите, които всеки човек съзнателно, несъзнателно или подсъзнателно задава сам на себе си. Това е един от въпросите, на които човекът като такъв никога няма да може да отговори.

2. Щастието и гледната точка.

Всеки човек има своя собствена представа за щастието: за едни то е удовлетворението от постигането на някаква цел; за други то е любовта, приятелството, уважението, материалните блага; за трети то е в задоволеността от живота. Има и хора, които смятат, че човек е щастлив поначало, че животът е щастие. Други пък търсят щастието си в смъртта. Може би, ако някой или нещо може да обхване всички субективни гледни точки, да ги обедини в един многопластов модел (разбира се, това не може да бъде човекът, съществуващ днес, а според мен не може да бъде и човекът въобще), би се получила една картина, която, ако не е щастието в истинският му вид, то поне се доближава максимално до него.

3. Щастието и човекът.

Единственият вид, за който човекът знае, че изпитва щастие е... човекът. На това се основава и мнението, споделяно от много хора, че само човек може да бъде щастлив. Или ако не само човекът, то само разумните същества, а тъй като „човекът е единственото познато разумно същество“, както самият той смята, значи само той може да бъде щастлив. И ако попитате поддръжниците на тази теория, защо мислят така, те ще отговорят: „Кое е единственото същество, можещо да мисли? Кое е единственото същество, можещо да оценява? – Човекът! А какво е щастието? В какво се състои то? – В осмислянето и оценяването на това, което имаш. Следователно нищо освен човека не може да бъде щастливо – то може да бъде само задоволено от живота си!“ Но тези хора забравят фактора на недоразбиране относно щастието и фактора незнание относно разумността на различните същества. Защо задоволеността от живота да не е щастие? Почти всички хора искат само това – да са задоволени от живота – това е щастието за тях. Нима това ги прави животни? Не би ли трябвало точно животните – „съществата без съвест и разум“, „тези, които не могат да разграничат доброто от злото“, да бъдат напълно щастливи?

4. Пълното щастие.

И по този въпрос съществуват много мнения. Някои са напълно задоволени и смятат, че са напълно щастливи – това ги превръща в „животни“. Някои се стремят към пълното щастие – за себе си и за човечеството. Това са гениите и героите, но повечето се превръщат в най-големите врагове на човечеството. Някои мечтаят за пълното щастие. Повечето полудяват. Да, пълното щастие съществува. Но за човека то съществува както съществуват напълно добрите или напълно лошите герои. Съществува в Рая, на остров Утопия, във Валхала или в Града на слънцето. Разбира се, и на много други места. Разбира се, навсякъде е различно. Но различни са и хората.

5. Човекът и пълното щастие.

Човекът винаги ще се стреми към пълното щастие, но когато го получи, той няма да го осъзнае, защото вече няма да е човек. Защото получи ли го, вече няма да има какво да търси, няма да има за какво да мечтае, мислите му няма да са вечно насочени напред – той ще стане поредното напълно щастливо, но не разбиращо това същество – животно. Или може би не? Може би ще стане бог? Моля се човекът да не получи докрай това, което желае; моля се не от омраза към хората, а с мисъл за тях; моля се, защото и аз съм просто човек, но такъв, който иска да остане какъвто е. А на кого се моля?

6. Щастието и Бога.

Моля се на Бога. Но кой е Той? Не е ли той един идеал, една фикция, едно създадено от човека по негов образ и подобие същество? Не е ли той просто напълно щастливият човек? Дали ако (не когато) някога човекът постигне пълното щастие, той ще се превърне в Бог? Не прави ли това Бога просто човек, имащ нещо повече от хората? А може би го превръща в животно? Не прави ли това животните (и двата вида) богове? Не преобръща ли това всички човешки разбирания за Съществуването?

7. Щастието и Съществуването.

Ако гореизказаното е вярно, значи не съществува такова нещо като еволюция, или тя е толкова объркана, че само „Бог“ може да я разбере. Ако предположението ни е правилно, какво ще стане с измислените от човека закони на Вселената – трябва ли да изхвърлим на боклука? Ако хипотезата е вярна, то кое става движеща сила на Съществуването – може би щастието? Тогава тази абстракция е най-основната от всичко – вероятно затова мислим за нея непрестанно?

8. За големия въпрос.

Ако това е така, не би ли могло да се докаже същото за всички абстракции? Не би ли трябвало животът, смъртта, духът, енергията, разбира се щастието и много други – да са крайъгълните камъни в Системата? Ако е така, защо човекът не може да го проумее? Ако е така, не е ли човекът най-глупавото същество, десет хиляди години градящо теории, за да обясни нещо, което знае поначало? Ако е така, не сме ли клоуните на Вселената? Защо, ако е така, съществува човекът?

Всеки трябва да си зададе тези въпроси относно човека – венецът на творението, короната на природата, върхът на всичко съществуващо!

Смятате ли още така?

P.S. Може би глупостите, дошли ми на ум в период на депресия, ще окажат някакво влияние върху вас – мен лично ме накараха да се чувствам горд, че съм човек. Моето лично мнение за щастието е съвсем просто – то е в простите неща, в първичното, може би дори в живота. Най-щастливият миг в живота ми ще бъде, когато наистина бъда разбран от някого, но вероятно това никога няма да се случи. Може да съм малко луд, но кой ли не е?

Последното което ще ви кажа – пожелавам ви щастие, каквото и да значи това за вас.

КРАЙ

© 1998 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/196>]